

No. 982.474

Bijlage: 1.

Dit bulletin bestaat uit 3 blz.

Bulletin no. 79 dd. 2-4-1970.

"De Vliegende  
Tering" no 6-1970  
(ASVA)

Gewijzigde agenda NSR-Paaskamp 31 maart t/m 11 april 1970

Uit de in dit "informatie-bulletin voor de Amsterdamse buitenparlementaire oppositie" opgenomen agenda voor het NSR-Paaskamp blijkt dat deze is gewijzigd. Zo zullen de studenten-activisten van 2 tot 9 april deelnemen aan een studentenseminar van de sociale faculteit Amsterdam en daarbij aandacht besteden aan de basisgroepen, de beroepspraktijk, het stadsfront, de relatie studenten - arbeiders en de kritische theorie.

Aan dit punt wordt de opmerking "belangrijk" toegevoegd. Voorts wordt van 9 tot 11 april een seminar gehouden gewijd aan de organisatie van de studentenoppositie. Dit seminar sluit aan op dat van 2 - 9 april. In een toelichting op het eerste seminar wordt herinnerd aan de motie van de sociale faculteit op het ASVA-congres: "dat na de Paasvacantie de stoomwals op gang gebracht moet worden. Studenten-arbeiders één front."

In een toelichting op het seminar over de organisatie van de studentenoppositie wordt het volgende gesteld: "Gesproken zal worden over de stelling, dat de studentenoppositie in wezen defensief en burgerlijk is, gebaseerd op de theorie van de autoritaire staat versus het individu (Marcuse), en geen deel uitmaakt van de klassenstrijd. Wat we nodig hebben is dus een plaatsbepaling en toepassing op de Nederlandse situatie van de begrippen "voorhoede" en spontaniteit en gauchisme; een plaatsbepaling van de studentenoppositie t.o.v. de klassenstrijd en de arbeidersorganisatie, een bepaling van de verhouding tussen buiten-universitaire praktijk en binnen-universitaire agitatie. Met inachtneming van de differentiaties tussen alfa-, beta- en gamma-wetenschappen en de daaruit voortvloeiende verschillen in beroepspraktijk, klasseoppositie en bewustzijn, moeten de criteria, waaraan basisgroepen kunnen voldoen, nader worden aangescherpt. Uit deze punten moeten de perspectieven voor de organisatie van de studentenoppositie worden ontwikkeld."

Folia Civitatis  
21-3-1970

Vervolg ASVA-congres eind juni ?

Volgens een voorlopig plan wordt er eind juni weer een ASVA-congres gehouden, waar de resultaten van de informatie-campagne en de eventueel daaruit voortgevloeide acties, aan de orde komen. Tevens zal dan een meer definitief organisatie-patroon voor de ASVA moeten worden vastgesteld met inbegrip van de taak die de beleidsraad krijgt.

Idem

Landelijk TAS-protest inzake voorontwerp VERINGA

Het secretariaat van de TAS-raad (technisch en administratief personeel) heeft een groot aantal reacties ontvangen op het verzoek aan de organisaties van het niet-wetenschappelijk personeel van andere universiteiten en hogescholen commentaar te leveren op het voorontwerp VERINGA. Aldus is tijdens een vergadering op 17 maart j.l. gebleken. Het plan is nu, op korte termijn de belangrijkste punten van kritiek te verwerken in een brief aan de minister, die aan alle TAS-organisaties in het land ter ondertekening zal worden voorgelegd.

Bericht van  
1-4-1970

Persbericht  
31 maart 1970

Ook buitenlanders op congres Dolle Mina's (DM)

Aan het congres van de Dolle Mina's dat op 4 en 5 april in Arnhem wordt gehouden, zullen ook vertegenwoordigers uit België, Duitsland, Frankrijk en Engeland deelnemen.

Bericht van  
1-4-1970

De eerste dag lijkt de belangrijkste omdat dan de organisatie-vorm aan de orde komt.

Op dit congres zullen de algemene doelstellingen worden omgezet in concrete programmapunten.

2e BWA-congres

Berichten van  
eind maart /begin  
april 1970

Op 11 en 12 april a.s. organiseert de Bond van Wetenschappelijke Arbeiders (BWA) haar tweede congres. De eerste dag vergadert men in het Gebouw voor Kunsten en Wetenschappen in Utrecht, waarna de vergadering wordt voortgezet in het Evert Kupersoord in Amersfoort.

Volgens een mededeling aan de leden moet dit congres een evaluatie mogelijk maken van de werkzaamheden en organisatie-vorm van de BWA in de afgelopen vier maanden. Op basis van de ervaring die een groot aantal binnen de BWA opererende werkgroepen heeft opgedaan, zal een strategie moeten worden opgesteld voor de periode tot het derde congres

De strategie van de studentenoppositie in discussie IV

In een vorige beschouwing over de strategie van de studentenoppositie (bulletin no. 77) is enige aandacht besteed aan de problemen rond de wederzijdse belangstelling van studenten en communisten, zulks naar aanleiding van de oproep van 67 studenten bij de verkiezingen op de CPN te stemmen. Daarbij is reeds opgemerkt, dat de standpunten van de studententheorie en de communistische partij waarschijnlijk verder uit elkaar liggen dan op het eerste gezicht uit de verschillende solidariteitsbetuigingen zou kunnen blijken en dat er met name een principieel verschil valt aan te wijzen in de benadering van de parlementaire democratie. In het "strijdblad van de Amsterdamse Buitenparlementaire Oppositie", n.l. DE VLIEGENDE TERING no. 6 gaat de bekende studententheoreticus nader op deze kwestie in, waarbij hij inderdaad de vinger legt op deze zere plek, maar bovendien de CPN verwijt, dat ze de studentenoppositie een defensieve rol opdringt op haar eigen terrein, en geen belangstelling heeft voor de meer recente ontwikkelingen van deze oppositie, die n.l. in de richting gaan van de vorming van "stadsfronten". Terecht ziet in, dat de CPN, met haar traditionele pretentie van een "voorhoede" te zijn, geen concurrentie van de studenten op dit punt wenst te aanvaarden.

Zijn beschouwing over deze kwesties kan als volgt worden samengevat:

1. De betekenis van de verkiezingen voor de revolutionaire strijd is hierin gelegen, dat ze kunnen worden benut in het kader van onze aanval op het kapitalisme. In verband met de anti-kapitalistische strijd is het n.l. noodzakelijk, dat het parlement ontmaskerd wordt als een versluiering van het klassekarakter van de staat.

Opm.: Dit is een zuiver leninistische stelling, die door de Westerse communistische partijen die de "parlementaire weg naar het socialisme" hebben gekozen, feitelijk niet meer wordt aangehangen.

Zulk een ontmaskering is noodzakelijk, omdat het kapitalisme zich juist via het parlement legitimeert (men denke aan het wetsontwerp VERINGA!) Het volk wordt in de waan gebracht, dat het via het parlement, zijn eigen vertegenwoordigers, iets te beslissen heeft!

Inzicht in deze legitimatie-truc, die van het kapitalisme een "democratie" heet te maken, betekent evenwel geenszins, dat daarmee de noodzaak vervalt van een nadere analyse van de interne tegenstellingen binnen staat en parlement.

Al heeft het kapitalisme zich gestabiliseerd, dit houdt nog niet in, dat het zich ongestoord, gelijkmatig en consequent in dezelfde richting ontwikkelt, zoals bijvoorbeeld blijkt uit de houding van een "klassepartij" als de VVD, die door haar onwil de overheidsuitgaven te doen stijgen objectief gezien een snelle kapitalistische herstructurering van het onderwijs belemmert. Daarom zijn die kameraden op het verkeerde spoor, die deze maatschappij analyseren alsof de polarisatie van de klassen reeds grotendeels een feit zou zijn, alsof de heersende klasse reeds een gesloten, allesbeheersend geheel zou vormen (opm. volgens het Marcusiaanse model) waartegen uitsluitend een allesomvattende antithese mogelijk is.

De klassestrijd is integendeel nog in ontwikkeling en in de analyse van deze soms tegenstrijdige ontwikkeling moeten de aanwijzingen worden gevonden voor de taktiek die door de oppositionele beweging moet worden gevolgd.

2. Met het toenemen van de klassenstrijd zal ook de anti-parlementaire beweging noodzakelijkerwijs toenemen (opm. de CPN zal dit begrip "anti-parlementaire beweging" stellig niet willen overnemen), en wel tegelijk met de fascisering van het regiem en met de definitieve uitholling van het parlement als strijdtoneel van tegengestelde belangen.

Die anti-parlementaire strijd is afhankelijk van het niveau van de anti-kapitalistische strijd. Waar deze strijd zich in Nederland weliswaar begint te ontwikkelen, maar qua massaliteit en theorie nog op een zeer laag niveau staat (opm. daarmee wordt de communistische theorie dus van tafel geveegd), zou een rechtstreekse aanval op het parlementaire spel - inclusief de "verkiezingen" - een taktische en strategische fout betekenen. Wanneer we de momentele capaciteit van de linkse beweging in ogenschouw nemen zouden we het radicalisme van zo'n rechtstreekse anti-parlementaire actie terecht als een "kinderziekte van de linkse beweging" moeten betitelen.

Opm.: heeft kennelijk wel iets van Lenin gelezen.

De CPN zal hem echter verwijten, dat hij oude discussies uit de arbeidersbeweging poogt op te halen en derhalve voorbij gaat aan wat in de communistische beweging ten aanzien daarvan reeds geconcludeerd is. Toch is dit kennelijk de opzet van , die "een blinde overname" van zulke conclusies, gematerialiseerd in "historisch bepaalde organisatiemodellen" en "dogmatisme" afwijst, zoals uit het vervolg blijkt.

3. Een belangrijk punt bij dit alles is, dat onze beweging nog nauwelijks inzicht heeft in de maatschappelijke totaliteit en derhalve ook nog niet in staat is een totale antithese te ontwikkelen. De ontwikkeling daarvan moet geschieden o.a. in debat met de CPN als Nederlandse arbeiderspartij. Het is evenwel een illusie te veronderstellen, dat juist vóór of tijdens de verkiezingen een debat met de CPN geopend zou kunnen worden: daarvoor is ook de CPN in de verkiezingsstrijd teveel gedwongen zich zo breed (d.w.z. verkiesbaar) mogelijk op te stellen. De verkiezingen blijken - tussen haakjes gezegd - overigens wel een geschikt moment te zijn om de discussie over de CPN te beginnen, en wel omdat de CPN zich dan zo breed mogelijk opstelt.

Dit aspect is belangrijk voor de ontwikkeling van de studenten- en scholierenoppositie. Nu blijkt dat de studentenbeweging (nog) niet in staat is zich voor de anti-kapitalistische strijd te organiseren, dreigt er een neiging te ontstaan blindelings bepaalde organisatiemodellen, zoals bijvoorbeeld het marxistisch-leninistische organisatiemodel, over te nemen. Waar dit gebeurt, wordt van liberale theorieeloosheid klakkeloos overgezwaaaid naar dogmatisme, d.w.z. naar een a-historische opvatting van de verworvenheden van de arbeidersbeweging (reeds te constateren in het ont-

staan van z.g. marxistisch-leninistische groepen. De achterliggende gedachte is, dat de studenten slechts door zich uit hun "klasse" los te maken, op individuele basis tot de proletarische beweging kunnen toetreden. Dit standpunt verdoezelt echter het feit dat studenten, die objectief dragers van productiekrachten aan het worden zijn, objectief proletariërs zijn geworden.

Dit houdt in, dat de revolutionaire theorie niet meer gebaseerd kan zijn op uitsluitend de ervaringen van de historische klassenstrijd van het traditionele proletariaat, maar zich nu moet baseren op een analyse van de situatie van het gehele proletariaat, teneinde in een totale strijd een totale antithese (vooruitlopend op een dictatuur van het gehele proletariaat) te ontwikkelen. (Dit standpunt staat derhalve tegenover dat van de CPN, luidende, dat de arbeiders - onder leiding van de communisten - en in verbondenheid met "middengroepen", boeren, intellectuelen, etc. voor het socialisme moeten strijden, waarbij elke klasse of groep voorlopig eigen taken heeft. In het volgende gaat daarop nader in.)

4. "Arbeiders tegen ROOLVINK, studenten tegen VERINGA, kunstenaars tegen KLOMPÉ, samen tegen De JONG", aldus heette het in een van de leuzen van de manifestatie "50 jaar CPN". Daaruit blijkt de opvatting van de CPN over de strijd: huisvrouwen, boeren, studenten, kunstenaars, arbeiders, zij hebben allen bepaalde belangen, die verdedigd moeten worden door min of meer politieke belangenorganisaties. Iedere beroeps-categorie verdedigt zijn eigen belangen; maar de CPN is de vertegenwoordiger van de meest strijdbare delen van de bevolking (de arbeiders) en kan al die acties dus interrelateren en eventueel coördineren. Dat levert evenwel de volgende situatie op: de praxis van b.v. de studenten blijft relatief beperkt tot het mobiliseren van zoveel mogelijk studenten tegen VERINGA. Daarmee kan de studentenbeweging als zodanig geen offensieve politieke strategie uitstippelen, want zij blijft slechts bezig met het verdedigen van haar belangen die voortdurend van rechts worden aangevallen. Door die beperkte politieke praxis kan dan ook maar een beperkt inzicht in de maatschappelijke werkelijkheid ontstaan en is de studentenbeweging als massa-organisatie voor politieke initiatieven afhankelijk van buiten haar liggende factoren. In verband daarmee rijst de vraag wat dan de betekenis is van deze zin (uit de verkiezingsoproep van de 67 studenten): "Eerst de club van Piet de JONG wegwerken... en dan samen optrekken naar verderliggende doelen." Wat is dan "samen"?
5. Op het ASVA-congres is deze vraag gesteld: Ontwikkelt de studentenoppositie een autonome praxis buiten de universiteit, zo mogelijk samen met arbeiders, en wel vanuit een politieke strijdorganisatie die in staat is tot een offensieve strategie? Of blijft de ASVA een diffuse massa-organisatie, gericht op de verdediging van de belangen van de studenten en bereid tot solidariteit als anderen daarom vragen? Het is duidelijk, dat deze laatste visie, verdedigd door o.a. de kameraden van de CPN leidt tot inperking en een defensieve instelling van de studentenbeweging. Feitelijk laat deze visie niet

toe, dat er gewerkt wordt aan de ontwikkeling van een stadsfront, omdat dit er immers al is in de vorm van de CPN! De discussie met de CPN moet nog pas beginnen....

\* \* \*

Hiermee is het probleem van de verhouding tussen de studentenbeweging en de CPN in grote lijnen wel getekend. Ook de CPN heeft zich van haar kant intussen nog eens duidelijker uitgelaten over de studentenoppositie en wel in een artikel in "De Waarheid" van 23 maart over de ineensstorting van de Duitse SDS, waarin over deze SDS kritische opmerkingen worden gemaakt, die kennelijk mede gericht zijn tegen de NSR. Enkele passages mogen hieruit worden geciteerd:

"De door SDS-groepen geproduceerde theorieën, die veelal teruggrepen op binnen de arbeidersbeweging in het verleden(!) gevoerde discussies, hebben in enkele gevallen ook in de Nederlandse studentenbeweging hun invloed doen gelden."

"Hoewel de situatie van plaats tot plaats sterk varieerde, gaven de ASTA's (grondraden) in de meeste universiteitssteden de belangenstrijd van de studenten op, onder de leus dat zij zouden moeten transformeren tot politieke "voorhoede-organisaties"....Naarmate de SDS-leiding zich op deze wijze van de studenten en hun democratische eisen op de universiteiten vervreemdden, verloor zij haar massa-aanhang.

In plaats daarvan concentreerde de SDS zich op theoretische discussies in zogenaamde "Basisgroepen" en richtte zij zich geheel op buitenuniversitaire thema's(!). Waar de studentenorganisatie echter de universiteit als werkterrein verliet en de belangenstrijd losliet, veranderde de SDS al spoedig in een aantal snel verouderde secten, die van de studenten geïsoleerd stonden."

"Het zaterdag (21 maart) gehouden congres over de formele opheffing van de SDS keerde zich nog wel tegen een "plan" van "revolutionaire fronten" te vormen. Dit idee werd als onwerkkelijk en belachelijk verworpen"(!)

In verband met het voorgaande spreken deze citaten voor zichzelf.